

1.

2000 júniusa

Elizabeth Fitch rövid tinédzserlázadása egy L'Oréal fekete hajfestékkal, egy ollóval és egy hamis személyivel kezdődött... és a végén vérbe fült.

Elizabeth életének első tizenhat évében, nyolc hónapjában és huszonegy napjában kötelességtudón követte anyja útmutatásait. Dr. Susan L. Fitch *útmutatásokat* adott, nem parancsokat. Elizabeth pontosan tartotta magát az anyja által előírt időbeosztáshoz, azokat az ételeket ette, amelyet anyja táplálkozási tanácsadója javasolt, és anyja szakácsa készített el, és azokat a ruhákat hordta, amelyeket anyja öltözködési tanácsadója választott számára.

Dr. Susan L. Fitch a chicagói Silva Memorial Kórház sebészetének vezetője volt. Mivel szerinte ez illett a pozíciójához, konzervatív stílusú ruhákban járt, és elvárta, hogy lánya kövesse a példáját.

Elizabeth szorgalmasan tanult, elfogadva az anyja által körvonalazott tananyagot, mi több, jeleskedett benne. Ősszel vissza fog térni a Harvardra, hogy megszerezze a doktori képesítést. Így belőle is orvos lesz, mint az anyjából – sebész, mint az anyja.

Elizabeth – sohasem Liz, Lizzie vagy Beth – folyékonyan beszélt spanyolul, franciául és olaszul, elfogadhatóan oroszul,

és prüntyögött valamennyit japánul. Zongorázott és hegedült. Járt már Európában és Afrikában. Fel tudta sorolni az emberi szervezetben lévő összes csont, ideg és izom nevét, és kotta nélkül eljátszotta Chopin zongoraversenyét – az elsőt és a másodikat is.

De még sohasem randevúzott vagy csókolózott. Sohasem barangolt be egy csapat lánnyal egy bevásárlóközpontot, nem volt pizsamapartin, nem vihogott a barátnőivel egy pizza vagy fagyikehely fölött.

Tizenhat évesen nyolc hónaposan és huszonegy naposan nem volt más, mint anyja pedáns és részletekbe menően alapos napirendjének terméke.

Itt volt az ideje, hogy ez megváltozzon.

Elizabeth figyelte, ahogy az anyja csomagol. Susan már a névjegyének számító francia kontyba csavarta a haját, másik kosztümjét csinosan egy ruhatartó zsákba bújtatva felakasztotta, aztán lapról lapra, napról napra ellenőrizte az egyhetes orvosi konferencia programját. A lapok közül az egyik egy táblázat volt, amelyben feltüntették az összes programot, megbeszélést, találkozót és étkezést, megjelölve melyik ruhát, cipőt kell felvenni az alkalomra, s milyen táska és egyéb kiegészítő illik hozzá.

Természetesen elegáns kosztüm, olasz cipő, gondolta Elizabeth. A ruha legyen jó szabású, elegáns. De a sok fekete, szürke és szürkésbarna közt egyetlen élénk, színes holmi sem akadt. Elizabeth eltöprengett, hogy egy olyan gyönyörű nő, mint az anyja, hogy tud szándékosan ilyen unalmas ruhákat viselni.

Két gyorsított szemeszter elvégzése után Elizabeth úgy vélte, lassan kialakul a saját ízlése... talán. Igazság szerint Camb-

ridge-ben már vett is magának egy farmert és egy kapucnis felsőt *meg* egy vastag talpú cipőt.

Késspénzen, nehogy az ár megjelenjen a számláján, és az anyja meg a könyvelője rákérdezhessenek, amikor ellenőrzik a költségeket. A vásárolt holmit a szobájában rejtette el.

Egészen más embernek érezte magát, amikor ezeket viselte. Annyira, hogy besétált egyenesen egy McDonald'sba, és megrendelte élete első Big Macjét, mellé egy nagy adag sült burgonyát és egy csokis shake-et.

Ez akkora élmény volt számára, hogy ki kellett mennie a mosdóba, ahol bezárkózott az egyik fülkébe, és sírdogált egy kicsit.

Úgy vélte, ezen a napon ültette el magában a lázadás magjait, de az is lehet, hogy mindig is ott voltak benne, békésen szunyókálva, amíg a zsír és a só fel nem ébresztette őket.

De most érezte magában, szó szerint érezte, amint kicsíráznak a gyomrában.

– Megváltoztak a terveid, anya, de ez nem jelenti azt, hogy az én terveimnek is változniuk kell.

Susan egy percet arra szánt, hogy pontosan a helyére tegye a cipőzsákot a kisböröndbe, és eligazgassa gyönyörű és ügyes sebészkezeivel, tökéletesen manikűrözött körmével. Természetesen francia manikűr, mint mindig, és szintelen lakk.

– Elizabeth. – Az asszony hangja olyan sima és választékos volt, mint a ruhásszekrénye. – Komoly erőfeszítésembe került, hogy mindent átszervezzek, és hogy bevegjenek téged a nyári programba. Így egy teljes szemeszterrel előbb teljesíted a Harvardra való bejutás követelményeit.

Elizabethnek még a gondolatától is megfájdult a gyomra.

- Háromhetes szünetet ígértél nekem, beleértve ezt a hetet is New Yorkban.

- És az ígéreteket néha meg kell szegni. Ha nem vettem volna ki szabadságnak ezt a hetet, most nem tudnám dr. Duseckit helyettesíteni a konferencián.

- Nemet is mondhattál volna.

- Az önző és meggondolatlan dolog lett volna tőlem. - Susan lekefélté az imént felakasztott kosztümkabátot, aztán visszatért a lista ellenőrzéséhez. - Bizonyára vagy már annyira érett, hogy megértsd, a munka megelőzi a szórakozást és az élvezeteket.

- Ha elég érett vagyok ahhoz, hogy ezt megértsem, miért nem vagyok elég érett ahhoz, hogy meghozzam a saját döntéseimet? Akarom ezt a vakációt! Szükségem van rá.

Susan alig vetett egy pillantást a lányára.

- Az olyan korú, testi erőnlétű és észbeli képességekkel rendelkező lányoknak, mint te, *nincs* szükségük vakációra. Különbösen is, Mrs. Laine már elindult a kéthetes tengeri útra, tehát őt aligha kérhetem meg, hogy halassza el az utazást. Nem lesz itt senki, aki ebédet készítsen neked, vagy ellássa a ház körüli teendőket.

- Tudok magamnak ebédet készíteni, és a házzal is elboldogulok.

- Elizabeth, már minden el van rendezve. - Anyja el tudta érni, hogy hangja egyszerre legyen éles és mégis türelmes.

- És nekem nincs szavam benne? Hogyan lesz így belőlem önálló, felelősségteljes ember?

- Az önállóság fokozatosan fejlődik ki az emberben, akár csak a felelősség és a választás szabadsága is. Neked még szükséged van irányításra, útmutatásra. Na már most, e-mailel elküldtem a javított jövő heti időbeosztást, az íróasztalodon

pedig ott egy mappa, amely minden szükséges tudnivalót tartalmaz a programokról. Feltétlen köszönd meg dr. Friscónak, hogy helyet szorított neked a nyári kurzusban.

Miközben beszélt, Susan becipzárta a ruhatartó zsákot, aztán lezárta a kisbőröndöt is. A tükrös szekrényhez lépett, hogy még egy utolsó, ellenőrző pillantást vessen a hajára, a rúzsára.

- Nem is figyelsz arra, amit mondok.

Susan a tükörből lányára pillantott. Elizabeth arra gondolt, mióta bejött a szobába, anyja most először vette a fáradságot, hogy ránézzen.

- Dehogynem. Tisztán hallottam minden szót, amit mondtál.

- Más hallani és más figyelni.

- Talán igazad van, Elizabeth, de ezt egyszer már megbeszéltük.

- Ez nem beszélgetés, hanem ítélethirdetés.

Susan egy pillanatra összeszorította az ajkát, mindössze ennyi jelét adta ingerültségének. Amikor elfordult a tükörtől, tekintete hűvös, nyugodt volt.

- Sajnálom, hogy így érzel. Anyádként úgy kell cselekednem, ahogy hitem szerint a legjobb neked.

- Szerinted az a legjobb nekem, ha azt teszem, mondom, gondolom, akarom, úgy cselekszem, és azzá leszek, amilyennek te megtervezted, mielőtt megtermékenyítetted volna magad a gondosan kiválasztott spermával. - Elizabeth hallotta, hogy egyre hangosabb, indulatosabb a hangja, de nem tudott uralkodni magán, szemét szúrták a forró könnyek. - Elegem van abból, hogy a kísérleti nyulad legyek! Elegem van abból, hogy a nap minden perce, minden nap minden perce a te elvárásaid szerint van beosztva, megszervezve, koreografálva! Magam akarok dönteni, magam akarom megvenni a ruháimat,

azokat a könyveket akarom olvasni, amelyeket én választok. A saját életem akarom élni, nem a tiédet!

Susan egyik szemöldöke alig észrevehetően megemelkedett, érdeklődése jeléül.

- Nos, a korodat tekintve egyáltalán nem lep meg a viselkedésed, de nagyon alkalmatlan időpontot választottál a dacia és okoskodásra.

- Sajnálom. Ez nem volt a napirendi pontok közt.

- A gúny is jellemző, de nem helyénvaló. - Susan kinyitotta az aktatáskáját, és ellenőrizte a tartalmát. - Mihelyt visszajöttem, megbeszéljük a dolgot. Kérek időpontot dr. Bristoe-től.

- Nem kell terápia! Egy anyára van szükségem, aki *figyel* rám, nem pedig leszar!

- Ez a fajta stílus csak az érettség és értelem hiányát bizonyítja.

Elizabeth dühösen emelte magasba a kezét, és forogni kezdett. Ha nem tud olyan hűvös és nyugodt maradni, mint az anyja, akkor őrzöngeni fog.

- Szar! Szar! Szar!

- És az ismétlés aligha pótolja a hiányt. A hétvége hátralévő részében átgondolhatod a viselkedésed. Az étel a hűtőszekrényben és a fagyasztóban van, és mindegyiken ott a címke. A listát, hogy mit kell elpakolnod, az asztalodon talárod. Hétfőn reggel nyolckor jelentkezz Ms. Vee-nél az egyetemen. Azzal, hogy részt veszel ezen a kurzuson, biztosítod a helyed jövő őszre az orvosi egyetemen. Most pedig vidd le a bőröndömet, légy szíves. Az autóm minden pillanatban megérkezhet.

Ó, azok a magvak igazán termékeny talajra hulltak, kikeltek és fájdalmasan törekedtek a felszín felé! Elizabeth életében először nézett egyenesen az anyja szemébe, és mondott nemet.

Aztán hátat fordított neki és kiviharzott. A saját szobájába érve becsapta maga mögött az ajtót, aztán az ágyra vetette magát, és könnyes szemmel meredt a mennyezetre. És várt.

Csak egy pillanat. Bármelyik pillanatban beléphet az anyja, mondta magának, és azt akarja majd, követelni fogja, hogy bocsánatot kérjen és engedelmes legyen. De ő mindegyiket meg fogja tagadni.

Veszekedni fognak. Ez igazi veszekedés lesz, amely büntetéssel és következményekkel fenyeget. Talán még kiabálni is fognak egymással. Talán, ha kiabálnak, az anyja végre meghallja őt.

És talán, ha kiabálnak, ő is elmondhatja mindazt, ami felgyülemlett benne az utóbbi években. Beszélhet azokról a dolgokról, amelyekről most már úgy véli, mindig is benne voltak.

Nem akar orvos lenni. Nem akar úgy élni, hogy minden egyes perce be van osztva, vagy rejtegetni egy ostoba farmert, mert nem felel meg az anyja öltözködési kódexének.

Barátokat akart, nem jóváhagyott társasági találkozókat. Olyan zenét akart hallgatni, amit a vele egykorú lányok is hallgatnak. Tudni akarta, miről suttognak, beszélnek, vagy min nevetgélnek, miközben ő mindebből ki van zárva.

Nem akart zseni vagy csodagyerek lenni!

Normális életet akart. Olyan akart lenni, mint mindenki más. Letörölte a könnyeit, összegömbölyödött, és az ajtót nézte.

Bármelyik pillanatban itt lehet, gondolta ismét. Bármelyik pillanatban. Az anyja most biztosan dühös. Be kell jönnie hozzá, és meg kell erősíteni a fölényét. Muszáj!

- Kérlek - motyogta Elizabeth, ahogy másodpercekből percek lettek. - Ne kényszeríts rá, hogy megint én adjam fel. Könyörögve kérlek, ne kelljen megint nekem engednem! Sze-

ress engem. Legalább most az egyszer szeress engem valamennyire!

De ahogy a percek lassan teltek, Elizabeth feltápázkodott az ágyról. Tudta, hogy a türelem az anyja legerősebb fegyvere. A türelem és a szilárd hite, hogy mi a jó, megtörtek minden ellenállást. És az is biztos, hogy a lánya nem volt ellenfél számára.

Elizabeth megtörtén ballagott ki a szobájából, és az anyjái felé indult.

A ruhatartó zsák, az aktatáska és a kerek kisbörönd mind eltűnt. Miközben Elizabeth lefelé sétált a lépcsőn, már tudta, hogy az anyja elment.

- Itt hagyott. Egyszerűen itt hagyott.

Egyedül volt. Körülnézett a csinos és takaros nappaliban. Minden tökéletes volt: a kárpit, a színek, a képek, az elrendezés. A régiségek Fitchek nemzedékein keresztül öröklődtek szülőkről gyerekekre - mind csendes eleganciával.

Üres.

Semmi sem változott, döbrent rá. És semmi sem fog.

- Akkor majd én!

Nem engedte meg magának, hogy gondolkodjon, hogy kérdéseket tegyen fel, vagy tétovázzon. Helyette inkább felmasírozott, vissza a szobájába, és a íróasztaláról elvette az ollót.

A fürdőszobában alaposan szemügyre vette az arcát a tükörben. A színeit apai ágról örökölte, vörösesharna, sűrű haja az anyjára hasonlított, csak hiányoztak belőle a puha, csinos hullámok. Anyja magas, kiugró pofacsontja, és biológiai apja - bárki volt is az - mélyen ülő zöld szeme, halvány bőre, széles szája. Fizikailag vonzó, mert ez DNS kérdése volt, és anyja nem is érte volna be kevesebbel. De nem gyönyörű, nem feltűnő, mint Susan, nem. És ez, gondolta, olyan csalódás lehet, amelyet még az anyja sem tud helyre hozni.

- Korcs. - Elizabeth a tükörré nyomta a tenyerét, mert gyűlölte, amit ott látott. - Torzszülött vagy, de legalább nem gyáva.

Nagy levegőt véve kezébe fogta vállig érő hajának egyik tincset, és lenyisszantotta.

Minden egyes vágással erősebbnek érezte magát. Az ő haja, az ő döntése. Hagyta, hogy a levágott fürtök a padlóra essenek. Miközben az ollót csattogtatta, egy kép kezdett formálódni az elméjében. Elkeskenyült szemmel, félrehajtott fejjel nézte magát, s lassabban dolgozott tovább. Csak geometria kérdése, gondolta, és fizika. Hatás és ellenhatás.

A súly - fizikai és átvitt értelemben is - lekerült róla, és a tükörben lévő lány könnyedebbnak tűnt. A szeme nagyobb, az arca nem olyan sovány, nem olyan megnyúlt.

Olyan... újnak látszik, döntette el Elizabeth.

Óvatosan tette le az ollót, majd amikor észrevette, hogy zihálva lélegzik, tudatosan igyekezett úrrá lenni rajta.

Annyira rövid! Próbaképpen lemeztelenített nyakához, szabadon látszódo füléhez nyúlt, aztán a hajába túrt. Túl egyenes, született meg a döntés. Előkereste a manikűröllöt, és megpróbált valami formát adni a hajának. Nem is rossz. Még nem az igazi, de más. És ez a lényeg. Másképp festett, másképp érzett. De még korántsem végzett.

A levágott hajtincseket a padlón hagyva a hálószobába ment, és átöltözött a titkos ruhákba. Szüksége lesz cuccokra - a lányok így hívják. Hajcuccok, meg smink és még több ruha.

Egy bevásárlóközpont kell neki.

Teljesen felvillanyozva az anyja irodájába ment, és elvette a kocsitartalék kulcsait. Szíve hevesen dobogott az izgalomtól, ahogy a garázsba sietett. Beült a kormány mögé, és egy pillanatra lehuntya a szemét.

- Gyerünk! - mondta halkán. Megérintette a garázsajtó nyitógombját, aztán kitolatott.

Kifúratta a fülét. Vakmerő, bár enyhén fájdalmas tettek tűnt, majd jött a hajfesték, amelyet hosszas és gondos válogatás, s nem kevés habozás után vett le a polcról. Vett hajzselét, mivel látta a főiskolán, hogy az egyik lány ilyet használ, és arra gondolt, hogy utána a haja kétszer annyinak fog látszani. Többé-kevésbé.

Kétszáz dollár értékben vásárolt szépítőszereket, mert nem tudta biztosan, jót vesz-e.

Aztán le kellett ülnie, mert remegett a térd. De még nem végzett, emlékeztette magát Elizabeth, miközben figyelte a lányok csapatait, a nők csoportjait vagy a családokat, amint elvonulnak előtte. Át kell rendeznie a dolgokat.

Ruhára van szüksége, de sem terve, sem listája nem volt, és a napirendi pontok közt sem szerepelt. Az ötletszerű vásárlás felpeszditő és kimerítő volt. Az indulatból, amely eddig vezette, tompa fejfájás lett, és a fülcimpája is lüktetett kissé.

A logikus és értelmes dolog az lenne, ha most hazamenne, és egy kicsit ledőlne. Aztán terveket készítené és listát írna a megvásárlandó holmokról.

De ezt a régi Elizabeth tenné. Ennek az újnak nem kell más, mint hogy szusszanjon egyet.

Most viszont azzal a gonddal kellett szembenéznie, hogy nem tudta, melyik üzletbe vagy üzletbe menjen be. Rengeteg volt belőlük, és mindegyik kirakata *cuccokkal* volt tömve. Nincs más megoldás, figyelni a vele egykorú lányokat, s meggy, ahová ők mennek.

Elizabeth összefogta a szatyrait, felállt... és beleütközött valakibe.

- Elnézést - kezdte, aztán felismerte a lányt. - Ó, Julie.

- Igen. - A jól fésült, szőke hajú és csokoládébarna szemű lány zavartan nézett Elizabethre. - Ismerlek?

- Valószínűleg nem. Egy iskolába jártunk. Én voltam a diáktanár a spanyolorákon. Elizabeth Fitch vagyok.

- Elizabeth, tudom már. Az agytröszt. - Julie szeme összeszűkül. - Valahogy más vagy.

- Ó, én... - most Elizabeth jött zavarba. - Levágtam a hajam - emelte kezét a rövid fürtökhöz.

- Király. Azt hittem, elköltöztél vagy ilyesmi.

- Főiskolára mentem, de most itthon vagyok a nyári szünidőre.

- Ó, igen, korán érettségiztél. Fura.

- Gondolom, az. Te is továbbmész valami főiskolára az ősszel?

- Egyelőre úgy van, hogy a Brownra megyek.

- Az nagyszerű iskola!

- Oké, akkor én...

- Vásárolsz?

- Á, nincs egy vasam sem - vont vállat Julie. Elizabeth szemügyre vette a ruháját: kényelmes csípőfarmer, köldök felett végződő, testhez simuló póló, szandál. - Csak a barátomhoz... a volt barátomhoz jöttem, mivel közben szakítottam vele.

- Sajnálom.

- Le van ejtve. Itt dolgozik a Gapnél. Úgy volt, hogy ma este együtt megyünk bulizni, erre most közli, hogy tízig dolgozik, utána meg a tesóival akar lógni. Elegem volt belőle, ezért lápátra tettem. - Elizabeth épp készült megjegyezni, hogy nem

kellene büntetnie a barátját, amiért tiszteletben tartja a kötelességét, de Julie tovább beszélt... és Elizabethnek eszébe ötlött, hogy a másik lány talán egy tucat szónál többet nem is váltott vele, amióta ismerik egymást. – Szóval átmegyek Tiffanyhoz, akar-e velem lógni, mert most nincs fiúm a nyárra. Szívás. Gondolom, te a fősulis sráccokkal mászkálsz – nézett végig Elizabethen. – Diákbuliba, sörözni jársz, meg minden.

– Ööö... sok fiú jár a Harvardra.

– A Harvardra? – forgatta Julie a szemét. – Van olyan köztük, aki Chicagóban tölti a nyarat?

– Nem tudnám megmondani.

– Egy főiskolás srácrá van szükségem. Kinek kell egy lúzer, aki holmi áruházban dolgozik? Olyasvalaki kell nekem, aki tudja, hogyan kell szórakozni, aki jó helyekre visz, piát vesz nekem. Az csak a szerencse, kivéve persze, ha be tudsz jutni valamelyik klubba. Ott lógnak az igazán jó fejek. Nem kell más hozzá, csak egy hamis igazolvány.

– Azt meg tudom csinálni. – Még szinte ki sem ejtette, Elizabeth máris elcsodálkozott, ugyan honnan jöttek ezek a szavak. De Julie megragadta a karját, és olyan szélesen mosolygott rá, mintha a legjobb barátnők lennének.

– Nem hülyéskedsz?

– Nem. Úgy értem, nem olyan nehéz hamis igazolványt csinálni, ha megvannak hozzá a megfelelő eszközeid. Egy minta, fénykép, lamináló, számítógép, amelyiken van Photoshop.

– Agytrösz. Mi kellene hozzá, hogy csinálj nekem egy hamis jogsit, amivel bejuthatok egy ilyen klubba?

– Ahogy mondtam, minta...

– Ne, jesszusom! Mit kérsz érte?

– Én... – Üzlet, ismerte fel Elizabeth. Lehet alkudozni. – Szükségem van egy-két ruhára, de nem igazán tudom, melyiket vegyem meg. Kellene valaki, aki segít.

– Egy vásárlótárs?

– Igen. Valaki, aki tisztában van a viszonyokkal. Tudod.

Julie szeméből eltűnt a morcos tekintet, hangja nem volt többé unott, arca valósággal ragyogott.

– Az én agytröszöm! És ha segíték venni pár cuccot, megcsinálod nekem a hamis igazolványt?

– Igen, és én is veled akarok menni szórakozni. Szóval olyan ruhát is kell vennünk.

– Te? Amint klubba jársz? Nem csak a frizurád változott meg, Liz.

Liz. Ó Liz!

– Szükségem lesz a fényképedre, és beletelik egy kis időbe, amíg összeállítom az igazolványokat. Holnapra meg tudom csinálni. Melyik klubba megyünk?

– Mehetünk akár a legnépszerűbbe is. Warehouse 12. Brad Pitt is ott lógott, amikor a városban járt.

– Ismered?

– Bárcsak ismerném! Oké, menjünk vásárolni.

Elizabeth szédült. Nem csak attól, ahogy Julie bekormányozta egy üzletbe, és felkapott néhány ruhát, alig egy futó pillantást vetve rájuk. Maga az ötlet megszedítette. Egy vásárlótárs! Nem olyan valaki, aki előre kiválogatja, mely ruhákat tartja alkalmasnak, és elvárja tőle, hogy rábólintson. Hanem egy olyan, aki találmra szedi össze a ruhákat, s közben egyfolytában arról beszél, Elizabeth mennyire dögös, király, sőt szexi.

Soha senki sem mondta még neki, hogy szexi. Még csak nem is feltételezte senki, hogy lehet szexi.

Elizabeth egy kazalnyi színnel, szikrázó flitterrel és csillogó fémvacakkal bevonult az egyik próbafülkébe, és ott a térde közé hajtotta a fejét.

Minden olyan gyorsan történt. Mintha szökőár ragadta volna el. A hullám egyszerűen magával sodorta.

Remegő ujjakkal vetkőzött le, s miközben gondosan összehajtogatta a ruháit, szemügyre vette az apró fülkében felaggatott ruhaerdőt.

Melyikkel kezdje? Melyik melyikhez illik? Honnan tudhatná?

- Megtaláltam a legtutibb cuccot - robbant be Julie kopogtatás nélkül. Elizabeth ösztönösen összefonta maga előtt a karját.

- Még egyet sem vettél fel?

- Nem tudtam, melyikkel kezdjem.

- Kezdd a legtutibbal! - lökte oda neki a ruhát Julie.

A hosszát tekintve ez inkább tunika, gondolta Elizabeth, rikítóvörös, az oldalán húzott, pengevékony vállpántja ezüsten csillogott.

- Mít visel vele az ember?

- Haláli cipőt. Ne, előbb vedd le a cicifixed. Ehhez a ruhához nem vehetsz fel melltartót. Igazán jó tested van - jegyezte meg, végigmérve Elizabethet.

- Genetikailag eleve egészséges és fitt vagyok, és mindennapos testedzéssel tartom fenn ezt az állapotot.

- Aha, értem.

És a meztelen, vagy majdnem meztelen test teljesen természetes, emlékeztette magát Elizabeth. Csak bőr, izmok, csontok és idegek.

Melltartóját az összehajtogatott ruhacsomagra fektette, aztán belebújt a ruhába.

- Nagyon rövid - kezdte.

- Dobd el azt a nagymamás bugyit, és vegyél egy tangát. Egy klubba határozottan az való.

Elizabeth nagy levegőt vett, aztán a hármastükör felé fordult.

- Óóó! - Ki ez? Ki ez rövid vörös ruhás lány? - Úgy festek, mint...

- Istenien festesz! - jelentette ki Julie, és Elizabeth csak nézte, ahogy mosolyra húzódik a saját szája.

- Istenien!

Megvette a ruhát, és két másikat. És szoknyákat. Vett rövid topokat és csípőnadrágokat. Vett tangákat. Aztán a szökőár a cipőkhöz sodorta, és vett egy ezüstszínű cipőt, aminek a sarka olyan magas volt, hogy gyakorolnia kell majd benne a járást.

És nevetgélt, pontosan úgy, mint bármelyik lány, aki a barátnőjével vásárolgat egy áruházban.

Vett egy digitális fényképezőgépet, aztán figyelte, hogyan festi ki magát Julie a mosdóban. Készített néhány képet Julie-ről, és a biztonság kedvéért egy-két háttérképet is a mosdó szürke ajtajáról.

- Ez így jó lesz?

- Igen, meg tudom oldani, hogy jó legyen. Hány évesek akarunk lenni? Szerintem az a legjobb, ha minél közelebb maradjunk a huszonegyhez. Minden adatot felhasználhatok az igazi jogsídból, csak az évet kell megváltoztatnom.

- Csináltál már ilyet korábban is?

- Kísérleteztem. Olvastam róla, hogyan kell személyazonosságot hamisítani, tanulmányoztam a virtuális bűnözést. Nagyon érdekes téma. Szeretnék...

- Mit szeretnél?
- Komolyan szeretném tanulmányozni a számítógépes bűnözést, a megelőzést, a nyomozást. Szeretnék az FBI-hoz csatlakozni.
- Nem hülyéskedsz? Úgy, mint Dana Scully?
- Őt nem ismerem.
- *X-akták*, Liz. Nem szoktál tévét nézni?
- Hetente egy órában nézhetek népszerű és kereskedelmi csatornákat.
- Mi vagy te, óvodás? - forgatta Julie nagy, csokoládébarna szemét.
- Az anyámnak nagyon határozott elképzelései vannak.
- Főiskolás vagy, az ég szerelmére! Azt nézel, amit akarsz. Mindegy, holnap este átmegyek hozzád. Legyen kilenc? Onnan taxival megyünk. De szeretném, ha felhívnál, amikor kész van a jogszi, rendben?
- Igen.
- Tudod, mit mondok? Az, hogy szakítottam Daryllyel, a legjobb dolog volt, amit életemben csináltam. Különben lemaradtam volna minderről. Bulizni megyünk, Liz! - Julie nevetve tett néhány táncos csípőmozdulatot ott, a mosdóban. - Szuper! Mennem kell. Kilenckor. Ne vágj át!
- Nem foglak.
Elizabeth a nap eseményeitől felhevülve pakolta be a szatyrokat a kocsiba. Most már tudta, miről beszélnek a lányok a bevásárlóközpontban.
A fiúkról. Arról. Julie és Daryl is csinálta. Ruhákról. Zenéről. Elizabethnek gondolatban megvolt a listája, mely előadókra kell rákeresnie. Tévé- és filmszínészekről. A többi lányról. Mit viselnek. Kivel csinálják. És azzal vissza is jutottak a fiúkhöz.

Megértette, hogy ezek a beszélgetések és témák társadalmi és nemzedéki kérdések, de pontosan ez az, amiből eddig ki volt zárva. Egészen a mai napig.

Arra gondolt, Julie kedveli őt, legalábbis egy kicsit. Talán együtt lógnak majd. Talán együtt lóghat majd Julie barátnőjével, Tiffanyval is - aki Mike Dauberrel csinálta, amikor a fiú hazajött a tavaszi szünetre.

Elizabeth ismerte Mike Daubert, vagy járt vele közös osztályba. És a fiú egyszer átadott neki egy papírt. Vagy átadott egy papírt, hogy adja tovább valaki másnak, de volt valami. Volt kapcsolat köztük.

Otthon az összes csomagot az ágyára fektette.

Ezúttal mindent elpakol a szeme elől. Mindent összeszed, ami nem tetszett neki - azaz majdnem mindenét -, és bedobozol, hogy elküldje egy jótékonyági egyesületnek. És megnezi az *X-akták*at, ha kedve támad rá, és Christina Aguilerát, 'N Syncet meg Destiny's Childot fog hallgatni.

És meg fogja változtatni a szakját.

A gondolattól a torkába ugrott a szíve. Azt fog tanulni, ami érdeklí, amit tanulni akar. És amikor megszerzi a diplomáját kriminológiából és számítógépes tudományokból, jelentkezni fog az FBI-hoz.

Minden megváltozott. Mától.

Elszántan előkereste a hajfestéket. Mindent elrendezett a fürdőszobában, elvégezte az ajánlott festékpróbát. Miközben a próba eredményét várta, felseperte a levágott haját, kitakarította a ruhásszekrényt és a fésülködőasztalt, aztán gondosan felakasztgatta vagy behajtogatta a szekrénybe új szerzeményeit.

Mivel éhes volt, lement a konyhába, felmelegítette az egyik felcímkezett ételt, és evés közben elolvasott egy cikket az igazolványhamisításról a laptopján.

Elmosogatott, majd visszament az emeletre. Aggódással vegyes izgalommal követte a hajfestékesdoboz utasításait. Beállította az órát, aztán nekilátott, hogy mindent előkészítsen az igazolványokhoz. Elővette a Britney Spears-CD-t, amelyet Julie javaslatára vett meg, és becsúszta a laptop CD-lejátszójába.

Felhangosította, hogy akkor is hallja, ha bemegy a zuhanyzóba, hogy kimossa a festéket a hajából.

Nagyon fekete volt a víz!

Csak mosta és öblítette, mosta és öblítette, míg végül kezét a zuhanyzó falának támasztotta, miközben gyomra elszorult a várakozástól, és egy kicsit a félelemtől is. Amikor a víz már tisztán zubogott alá a lefolyóba, megtörölte, majd egy másik törülközőt tekert a haja köré.

A nők évszázadok óta festik a hajukat, emlékeztette magát Elizabeth. Bogyókat, gyógynövényeket, gyökereket használtak hozzá. Ez... az átmenet rítusa volt, döntötte el végül.

Ez az ő választása.

Belenézett a tükörbe.

- Az én választásom - mondta, és lehúzta fejről a törülközőt.

Aztán csak nézte a halvány bőrű, tágra nyílt zöld szemű lányt, akinek rövid, égnek álló fekete haj keretezte sovány arcát. Lassan felemelte a kezét, és végigfuttatta rajta az ujjait, élvezve az érintést, figyelve a mozgást.

Aztán kihúzta magát, és elmosolyodott.

- Szia, Liz vagyok.

2.

Figyelembe véve, mennyi segítséget kapott Julie-től, Elizabeth úgy vélte, az a tisztességes, ha először az ő igazolványán dolgozik. A mintát könnyű volt megalkotni. Minden kutatási anyag azt állította, hogy a személyi minősége túlnyomóan a papír és a laminálás minőségétől függ.

Ezzel nem volt gond, mivel anyja nem spórolt, ha a minőségről volt szó.

A szkennert és a számítógépet segítségével meglehetősen jó másolatot csinált, aztán Photoshoppal hozzáadta a digitális fotót, és összeállította.

Az eredmény jó volt, de nem elég jó.

Néhány órába és még három kísérletbe került, mire úgy érezte, olyan igazolványt sikerült készítenie, ami átmegy egy éjszakai klub ellenőrzésén. Igazából úgy vélte, a szigorúbb rendőrségi teszten is átmenne, de remélte, odáig nem fájulnak a dolgok.

Féltette Julie jogsiját.

Ahhoz túlságosan késő volt, hogy felhívja Julie-t, állapította meg Elizabeth, amikor megnézte az időt, és kiderült, hogy már éjjel egy van.

Akkor majd reggel, döntötte el, és nekilátott a saját igazolványának.

Legalább egy órát töltött azzal, hogy újra kifesse magát a fotóhoz, gondosan követve a lépéseket, amelyeket Julie-től